

කුටසාක ජාතකය

තවද සත්වලෝකයේ සේ අවිත්තා වූ ගුණ ඇති සර්වඥයන් වහන්සේ ජේතවනාරාමයෙහි වැඩ වසන සමයෙහි එක්තරා උපාසකයෙක් තමාගේ වාසස්ථානයට සර්වඥයන් වහන්සේ හා සංඝායා වහන්සේ වඩාගෙන ගොස් දන්දී තමාගේ උයනේ දාවල් හික්ෂුන් වහන්සේ ස්වේච්ඡාපරයේ ඇවිදිනා සේක්වයි කියා යහපතැයි කියා හික්ෂුන් වහන්සේ ඒ ඒ තෙත ඇවිදිනා කලට එක්තරා උයන්ගොව්වෙක් මල් පලාපල කඩාගෙන එන්ටයයි පත්කොල කඩා ගොටුවීද බිම එලන්තේය. උඟ් පිත් එලාලූ ගොටු බිම ඉඳ ඉරා දමන්නේය. ඒ දැක සර්වඥයන් වහන්සේ දන් මතු නොවෙයි මහණෙනි පෙරත් ඒ එසේම ගොටු ඉරා දමූයේ වේදයි වදාරා ඒ කෙසේදැයි ආරාධිත වූ සර්වඥයන් වහන්සේ ඉකුත්වත් දක්වා වදාළසේක.

ඒ කෙසේද යත්

යටගිය දවස බරණැස් නුවර බුන්මදන්ත නම් රජ්ජුරුකෙනෙකුන් රාජ්ජය කරණ සමයෙහි එක්තරා උයන්ගොව්වෙක් ගසකට නැගී උඩ ඉඳ ගොටු වීද එලන්තේය. ඒ එලූ එඵවා එක්තරා වඳුරෙක් ඉරා අරිතේය. ඒ වෙලාවට එක්තරා පුරුෂයෙකු එතනට ආයේය. ඒ දැක වඳුරා අතින් විවාරන්නේ ඇයි. එලූ ගොටු තා විසින් ඉරා අරින්නේ යහපත් කොට ඉදිකරන්ටදැයි විචාළේය. ඒ අසා වානර කියන්නේ මුතුන් මී මුතුන් සමයේ පටන් අවැඩට නිසිදෙයක් විනා වැඩකට නිස්සක් නො කරණ ලද එසේහෙයින් මම කුමකට ගොටු වීදවා දැයි මාගේ ස්වභාවධර්ම මෙසේ කල අධර්මය තමා කියනුම් කිමිදැයි කියා වානරයාට නින්දාකොට ඔබ්බකට ගියේයයි වදාරා වඳුරා ලඟට ගිය පුරුෂයා නම් බුදුවූ මම්ම යයි වදාළසේක.